

Κώστας
Στοφόρος

Το πορτοκαλί
παραμύθι

εικονογράφηση
Στεφάνια Βελδεμίρη

ΚΩΣΤΑΣ ΣΤΟΦΟΡΟΣ

ΤΟ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Εικονογράφηση
ΣΤΕΦΑΝΙΑ ΒΕΛΔΕΜΙΡΗ

Κώστας Στοφόρος, Το πορτοκαλί παραμύθι
ISBN: 978-618-5040-11-6
Ιούνιος 2013

Εικονογράφηση:

Στεφάνια Βελδεμίρη
<http://stefamiaveldemiri.blogspot.gr>

Σύνθεση εξωφύλλου-Σελιδοποίηση:

Ηρακλής Λαμπταδαρίου
<http://www.facebook.com/iraklis.lampadarion>

Εκδόσεις Σαΐτα

Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα

T.: 2510 831856

K.: 6977 070729

e-mail: info@saitapublications.gr

website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: Η γραμματοσειρά που χρησιμοποιήσαμε είναι προσφορά του Aka-acid (www.aka-acid.com).

Άδεια Creative Commons

Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική χρήση

Όχι Παράγωγα Έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη του συγγραφέα και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

στη Στυλιάνα Γκαλινίκη

Είδε ένα όνειρο...

Ήταν μέσα στο πορτοκαλί αυτοκίνητο... Με τον μπαμπά και τη μαμά. Γύρω τους ακουγόταν μια παράξενη μουσική. Θα μπορούσες να την πεις μοβ...

Με μπερδεμένα κόκκινα και κίτρινα παραμύθια μέσα της, έκλαιγε με δάκρυα χαράς. Όταν σκούπισε με τα ακροδάχτυλα τα μάγουλά της, αυτά έγιναν πορτοκαλί...

«Πού πηγαίνουμε,» ρώτησε τη μαμά της.

«Το Πορτοκαλί ταξίδι που ήθελες!»

Ο δρόμος που ακολουθούσαν ένωνε την Πορτοκαλένια Πολιτεία του Φεγγαριού με τη Μοβ Νύχτα. Ήταν από μεταξωτό ύφασμα και τον είχε κεντήσει ένα πουλί-ράφτης που χρόνια τώρα το είχε σκάσει από τη μοδίστρα του παλατιού...

Μπερδεμένο όνειρο. Δεν το κατάλαβε και πολύ καλά. Συνήθως εκείνη δεν καταλάβαιναν οι μεγάλοι. Όλοι θεωρούσαν παραξενιά την αγάπη της για το πορτοκαλί. *Μανία* την έλεγαν.

Από μωρό κιόλας της έλεγε η μαμά, είχε πιάσει μια πορτοκαλί κουδουνίστρα στα χέρια της και δεν την αποχωριζόταν ποτέ. Δεν φορούσε ρούχα που δεν είχαν κάτι πορτοκαλί. Δεν έτρωγε τίποτα που να είχε άλλη απόχρωση.

Μέχρι οι γονείς της να τα καταλάβουν όλα αυτά, έδωσε μεγάλες μάχες. Το ξέρει πως κόντεψε να τους τρελάνει. Μα δεν μπορούσε να κάνει κι αλλιώς!

Νυχοπατώντας μέσα στο σκοτεινό και σιωπηλό σπίτι, πήγε στη κουζίνα, άνοιξε το ψυγείο και κοίταξε στα ράφια και στα συρτάρια του: πήρε ένα καρότο, γέμισε ένα ποτήρι με πορτοκαλάδα και βγήκε στο μπαλκόνι. Ένα μισό πορτοκαλί φεγγάρι έγερνε στο βάθος του ουρανού... Αύριο θα πήγαιναν ταξίδι.

Οι βαλίτσες τους περίμεναν υπομονετικά στο χολ να ξημερώσει. Η δικιά της ήταν πορτοκαλιά -τι άλλο;

Πρώτη φορά θα πετούσε με αεροπλάνο στη ζωή της. Πρώτη φορά θα έβγαινε από τη χώρα. Θα πετούσαν μέχρι την Ισπανία -ο μπαμπάς της την έδειξε στο χάρτη και της έλεγε ιστορίες για ποιητές, ζωγράφους και ταυρομάχους. Θα νοίκιαζαν αυτοκίνητο (το διάλεξε η ίδια στο Διαδίκτυο και ήταν ένα καταπληκτικό και γυαλιστερό πορτοκαλί Volkswagen) και θα πήγαιναν σε πόλεις μαγικές, όπως έλεγε η μαμά. Και βέβαια θα πήγαιναν και στην Πορτογαλία -«Πορτοκαλία» επέμενε να τη λέει η ίδια.

Και πίστευε ότι αυτός ο Λόρκα που αγαπούσε τόσο η μαμά και είχε το πιο όμορφο βλέμμα που είχε δει, ήταν οπωσδήποτε «Πορτοκάλος». Γιατί ποιος άλλος θα μπορούσε να γράψει ένα τόσο όμορφο τραγούδι για μια πορτοκαλιά;

*«Στην πορτοκαλιά από κάτω πλένει τα βαμβακερά/
πράσινα έχει τα μάτια κι η φωνή της βιολετιά».*

Γιατί τα μάτια της μαμάς συννέφιαζαν, όταν άκουγε το τραγούδι; Γιατί της έσφιγγε το χέρι ο μπαμπάς;

Η Μαριάννα ήπια την τελευταία της γουλιά, έριξε ακόμη μια ματιά στο φεγγάρι και πήγε να κοιμηθεί...

...Θ' ανέβω σ' ένα αεροπλάνο να δω τον κόσμο από κει πάνω!

Μέσα στο αεροπλάνο η Μαριάννα δεν χόρταινε να κοιτάζει και να ρωτάει. Η Γη καθώς απογειώνονταν, γινόταν όλο και πιο μικρή. Ο μπαμπάς της έδειξε από κάτω ακόμη και τον *Καμπούρη*, όπως έλεγαν τον βράχο που πεταγόταν σαν καμπούρα πάνω στο βουνό που έφτανε στη θάλασσα. Κάτω από τη σκιά του, έκαναν βουτιές από τα βράχια και μετά ανέβαιναν τη σκάλα κι ύστερα ξανά και ξανά το ίδιο...

Στο αεροπλάνο ξετρελάθηκε με το τραπεζάκι που ανεβοκατέβαινε. Και με την πορτοκαλάδα που της έδωσε η αεροσυνοδός. Που ήταν τόσο όμορφη και μιλούσε συνέχεια με το «θ», σαν τον φίλο της τον Ιάσονα. «Θέλεις πορτοκαλάδα; Θου αρέσει ο χυμός;» τη ρώτησε με αστεία προφορά. Και μετά της έδωσε παιχνιδάκι - αεροπλάνο με κίτρινα και κόκκινα χρώματα: «η σημαία της Ισπανίας», της είπε η μαμά. Αν ενώσεις το κόκκινο με το κίτρινο φτιάχνεις πορτοκαλί!

«Πολύ όμορφες οι Ισπανίδες», είπε ο μπαμπάς κοιτάζοντας την αεροσυνοδό. Η μαμά της κοκκίνισε αλλά δεν είπε τίποτα. Η Μαριάννα έκανε πως δεν καταλάβαινε. Δεν είπε ούτε αυτή τίποτα, αλλά συμφωνούσε με τον μπαμπά!

Της άρεσαν όλα: απίστευτο ακόμη και το φαγητό που έτρωγαν. Η «παέγια» ήταν πορτοκαλί και πεντανόστιμη. Μήπως η Ισπανία ήταν κομμάτι της Πορτοκαλίας; Κάπου εκεί στο Γιβραλτάρ είχε βρει και ο Ηρακλής τα «χρυσά μήλα των εσπερίδων» δηλαδή τα πορτοκάλια. Που αν δεν υπήρχαν τα μανταρίνια, θα ήταν το αγαπημένο της φρούτο!

Έβγαλε από την πορτοκαλί της τσάντα τις μπογιές της και έφτιαξε τη ζωγραφιά της Πορτοκαλίας. Μια χώρα που μπορούσες να την πεις και με το καλάμακι. Που έβρεχε πορτοκάλια και μανταρίνια. Και τα άσπρα караβάκια που ξεκινούσαν από τα λιμάνια της έρχονταν φορτωμένα με μύδια και αχινοίς. Μύριζαν θάλασσα όταν τους άνοιγες και γινόταν στο πιάτο σου κάτι σαν μια πορτοκαλί έκρηξη...

Άλλωστε το ξέρουν όλοι: όσο πιο πορτοκαλί τα αυγά του αχινού, τόσο πιο νόστιμα!

Μα τι έγινε ξαφνικά; Η ζωγραφιά της ζωντάνεψε!

...Το καλαμάκι από τη ζωγραφιά της μεγάλωσε. Η Μαριάννα ένοιωσε σα να τη ρουφούσε και ξαφνικά βρέθηκε να κυλάει μέσα του σαν να βρισκόταν σε νεροτσουλήθρα... Φοβόταν κάπως, αλλά πιο πολύ διασκέδαζε. Κυλούσε τρελά. Όσο κατέβαινε, μύριζε όλο και πιο πολύ μανταρίνι. Όπως όταν ανοίγεις με τα δάχτυλά σου ένα από αυτά τα αγαπημένα της χιώτικα μανταρίνια και το άρωμα γεμίζει τα ρουθούνια σου. Μικρές σταγονίτσες σε πιτσιλάνε και ανατριχιάζεις από ευχαρίστηση...

Έτσι κυλούσε, κυλούσε σαν την Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων! Περίμενε από ώρα σε ώρα να δει μπροστά της κανένα λαγό να τρέχει. Όμως ζούσε το δικό της Παραμύθι κι έτσι -χωρίς να καταλάβει πως- βρέθηκε σε έναν ουρανό με μανταρίνια. Πετούσε πάνω από τις κορφές κάτι παράξενων πορτοκαλόδεντρων και ανάμεσα σε βιβλία που με ανοιχτές τις σελίδες τους, πετούσαν κι αυτά σαν πουλιά και έφευγαν για τον μακρινό ορίζοντα...

Προλαβαίνει να διαβάσει μερικούς από τους τίτλους των βιβλίων: «Μαρμελάδα μανταρίνι», «Κουρδιστό Πορτοκάλι», «Νερατζούλα», «Το άλλο μισό μου πορτοκάλι», «5/4 από πορτοκάλι», «Μέρες που έμοιαζαν με μανταρίνι»...

Κατηφορίζει δίπλα σε έναν πύργο στο σχήμα ποτηριού, που δεσπόζει πάνω στα βράχια μιας αφρισμένης πορτοκαλάδας, που σαν θάλασσα πέφτει με ορμή πάνω σε μια αμμουδιά...

Έπεσε κι αυτή κι έκανε ένα τεράστιο «πλάτσ»! Το στόμα της γέμισε γλυκόξινο χυμό... Με γρήγορες απλωτές έφτασε στην ακτή. Μπροστά της ένας δρόμος οδηγούσε κατευθείαν στον Πύργο της Πορτοκαλιάδας...

Ένα πορτοκαλί χαλί άνοιξε κι έφτασε μπροστά στα πόδια της.

Δίστασε να το πατήσει.

«Έλα μη φοβάσαι. Για σένα είναι!»

Μπροστά της βρισκόταν μια πορτοκαλιά τίγρη, ντυμένη στην τρίχα με πράσινο βελούδινο κοστούμι, κίτρινες μπότες με μπλε βούλες κι ένα τεράστιο κόκκινο παπιγιόν.

Η τίγρη υποκλίθηκε και της έδειξε ευγενικά το δρόμο...

Η Μαριάννα άρχισε να περπατάει πάνω στο πορτοκαλί χαλί...

Ο Πορτοκαλόπυργος

...Η Μαριάννα δίστασε λίγο και η τίγρη την έπιασε απαλά από το χέρι για να την οδηγήσει στην πολύχρωμη είσοδο του Πορτοκαλόπυργου... Πάνω από την πύλη, μια ζουμερή και τεράστια φέτα πορτοκαλιού σκόρπιζε παντού το δροσιστικό της άρωμα. Γύρω της άφριζαν φρεσκοστιμένες πορτοκαλάδες μέσα σε θεόρατες κανάτες και ποτήρια. Μικρές πορτοκαλί σταγόνες την πιτσιλιζαν καθώς περνούσε την είσοδο για να μπει σε έναν διάδρομο με τις πιο παράξενες ζωγραφιές πορτοκαλιών... Χάθηκε τόσο στα σχέδια και τα χρώματά τους, που δεν κατάλαβε πως και πότε η τίγρη εξαφανίστηκε...

Ζαλισμένη ακόμη άκουσε ένα γλυκό και κάπως μελαγχολικό τραγούδι να έρχεται από τον ουρανό:

Ανοίγω την ντουλάπα και μέσα στον καθρέφτη
βλέπω ένα παιδί να μου γελάει και να μου λέει:
«Εμένα μ' έχουν βάλει τιμωρία.
Όμως, κάθε φορά που θέλεις να 'ρχεσαι από 'δω,
απ' το γυαλί να μπαινοβγαίνεις.
Εμένα δε με βλέπουνε,
κι, όταν σου λέω πορτοκάλι τρεις φορές, να βγαίνεις».*

Γύρισε και κοίταξε ψηλά. Μια γυναίκα με κίτρινη μπλούζα και μπλε
φούστα, κρατώντας ένα μεγάλο λουλούδι στο χέρι τραγουδούσε...

* Χάρης & Πάνος Κατσιμίχας/ Όταν σου λέω πορτοκάλι να βγαίνεις

Μόλις κατάλαβε πως η Μαριάννα την κοίταζε, σταμάτησε το τραγούδι της και της είπε:

«Καλώς ήρθες και καλό μήνα!»

«Μα δεν είναι πρώτη του μηνός», απάντησε η Μαριάννα ...

«Εδώ κάθε μέρα αρχίζει ένας καινούργιος μήνας! Έχουμε χιλιάδες ονόματα για τους μήνες μας. Τους βαφτίζουμε όπως μας έρθει. Έχεις καμιά ιδέα για τον σημερινό; Που να σκεφτείς τώρα, ε; Μου φαίνεται αν τον πούμε «Μαριάννα» -έτσι δε σε λένε; Δεν φαντάζομαι να κατάλαβε λάθος η Λουτσία. Ποια είναι η Λουτσία, σε βλέπω να αναρωτιέσαι... Η αεροσυνοδός! Μη με κοιτάξεις έτσι! Σου κάνει εντύπωση, ε; Αυτή διαλέγει ποιος μπορεί να έρθει στην Πορτοκαλιά. Μη νομίζεις πως δεχόμαστε όποιον κι όποιον!»

Τα έλεγε αυτά χωρίς να παίρνει ανάσα και χωρίς να σταματάει να πετάει από πάνω της. Η Μαριάννα είχε θαλιστεί εντελώς...

«Και μη φοβάσαι», συνέχισε απτόητη, «κανείς δεν θα καταλάβει ότι λείπεις! Στο λέω εγώ η Ισαβέλλα που έχω το όνομα της παλιάς Βασίλισσας, έχεις δει το έργο; Ποιο έργο; Μα το «Η Ισαβέλλα, τρεις καρβέλες κι ένας παραμυθιάς». Είχε κι ωραία τραγούδια. Έχεις ακούσει το «Στρείδι και το μαργαριτάρι»; Μου το έλεγε η μαμά μου για να κοιμηθώ...»

Κι άρχισε να το τραγουδάει, τόσο γλυκά, που η Μαριάννα ξέχασε τη ζάλη της. Σαν μαγεμένη ένιωσε τα πόδια της να εγκαταλείπουν το έδαφος και να ανεβαίνει ανάμεσα σε πορτοκαλάδες που άφριζαν, προς τον ουρανό:

Ο νιος αφέντης απ' το Τούνεζι,
μαύρος σαν του βυθού το στρείδι
αυτός που πιάστηκε στα δίχτυα του έρωτα
είχε ένα μάτι, μάτι, μάτι
είχε ένα μάτι σαν αχάτη
Αυτός που πιάστηκε στα δίχτυα του έρωτα,
που πιάστηκε στα δίχτυα του έρωτά της.

Λευκή, λευκότερη κι απ' την αυγή
Η Λεωνόρα, ινφάντη απ' την Καστίλη
Το δέρμα της λουλουδι της μανόλιας
τ' αυτάκι της σαν το κοχύλι
στα δίχτυα πιάστηκε κι αυτή του έρωτα
στα δίχτυα πιάστηκε κι αυτή του έρωτά του,
του νιου από το Τούνεζι,
μαύρου σαν του βυθού το στρείδι
που γίνεσαι χλωμός μόλις τη δει.

Το στρείδι ανοίγει, ανοίγει τρυφερά
και έπειτα μέσα του την κλείνει
λευκή, λευκότερη κι απ' την αυγή
με χείλη που έτρεμαν πολύ
εκείνη τον γλυκοφιλεί.*

* Στίχοι: Ντάριο Φο & Κωστής Σκαλιόρας, Μουσική:
Χρήστος Λεοντής
Πρώτη εκτέλεση: Μανώλης Μητσιάς & Τάνια
Τσανακλίδου (Ντουέτο)

«Δεν τραγουδάω παρακάτω», λέει πετώντας γύρω της η Ισαβέλλα. «Είναι πολύ λυπητερό. Αν το πω όλο, δεν σταματάω να κλαίω. Κι όπως σε βλέπω, θα έκλαιγες κι εσύ με μαύρο δάκρυ. Και πρέπει η καρδιά σου να γίνει ελαφριά για να μπορείς να πετάξεις δίπλα μου. Έλα, μη φοβάσαι, κράτησε το χέρι μου! Η Πορτοκαλία μας περιμένει!»

Μια παράξενη συγγραφέας

Η Μαριάννα κρατώντας σφιχτά το χέρι της Ισαβέλλας, που δεν σταματούσε να τραγουδάει, πετούσε πάνω από την Πορτοκαλία. Τα σπίτια της δεν είχαν στέγη κι έτσι μπορούσε να βλέπει τι γινόταν μέσα. Παιδιά να παίζουν, μαμάδες και μπαμπάδες να μαγειρεύουν, άλλοι διάβαζαν και άλλοι φιλιόντουσαν. Κανείς δεν είχε τηλεόραση! Όταν η Ισαβέλλα σταμάτησε για λίγο να τραγουδάει τη ρώτησε για τις στέγες...

«Στέγες; Στέγες; Και βέβαια τα σπίτια μας έχουν στέγες!»

«Και γιατί δεν τις βλέπω, παρακαλώ,»

«Γιατί τις μαζεύουμε όταν έχει λιακάδα! Μπαίνει παντού το φως του ήλιου και καθαρίζει τα σπίτια μας. Είναι σαν να ζούμε συνέχεια στην εξοχή. Κλείνουμε τις στέγες όταν βρέχει. Δεν χιονίζει ποτέ εδώ -ούτε που ξέρουμε τι θα πει το «λευκό σαν το χιόνι» που διαβάζουμε στα βιβλία. Μερικοί αφήνουν και τη βροχή να μπει στα σπίτια. Τους αρέσει αντί για πάτωμα να έχουν πράσινο γρασίδι στα δωμάτιά τους. Σκεπάζουν μόνο τα έπιπλα στη βροχή. Πρέπει να σου πω ότι την «κινούμενη στέγη» την έχει ανακαλύψει ο προ-προ-πάππος μου, που δεν ήταν άλλος από τον μεγαλύτερο εφευρέτη της Πορτοκαλίας: τον Χουάν Ραμόν Λουίς Μπερτράν! Είναι ο πρώτος που έφτιαξε τους πύργους από πορτοκαλάδα, που όσο και αν πίνεις δεν τελειώνει ποτέ! Έχει βρει τα φτερωτά βιβλία που μπορείς να διαβάζεις καθώς πετάς. Το πορτοφόλι με τα πορτοκαλο-χρήματα που δεν τελειώνουν ποτέ. Τη μηχανή που μετατρέπει τους καρπούς του κουμ-κουάτ σε γλυκό του κουταλιού μέσα σε τρία λεπτά. Τη μηχανή μνήμης για ονόματα που ξεχνάς. Το παγωτό βερίκοκο με αμύδαλα. Το πορτοκαλόγλυκο... Πάρε ένα χαρτί να γράψεις τη συνταγή: θα τρελαθείς! Καλά δεν έχεις μαζί σου μολύβι; Κοίτα τι θα κάνω! «Μολύβι-Χαρτί, ελάτε!»

Ξαφνικά ήρθαν με ταχύτητα -κυριολεκτικά από τον ουρανό- ένα κομμάτι χαρτί κι ένα τέλεια ζυσμένο μολύβι.

«Γράφτε!» είπε η Ισαβέλλα κι άρχισε να λέει τη συνταγή:

Υλικά

6 μπουκάλια πορτοκαλάδα χωρίς ανθρακικό

3 φακελάκια σκόνη για κρέμα

3 κουταλιές σούπας ζάχαρη

1 ½ πακέτο μπισκότα Μιράντα

Προαιρετικά: αμύγδαλο ή φουντούκι κοπανισμένο

Εκτέλεση

Ζεσταίνουμε τις πορτοκαλάδες και ανακατεύουμε με τη σκόνη για κρέμα και τη ζάχαρη. Αφήνουμε να κρυώσει.

Απλώνουμε σε ένα πυρέξ μια στρώση μπισκότα. Ρίχνουμε τη μισή κρέμα.

Απλώνουμε άλλη μια στρώση μπισκότα. Βάζουμε την υπόλοιπη κρέμα.

Προαιρετικά ρίχνουμε από πάνω αμύγδαλο ή φουντούκι κοπανισμένο.

Αφήνουμε στο ψυγείο για δυο-τρεις ώρες.

Το μολύβι έγραφε με απίστευτη ταχύτητα και άψογη ...ορθογραφία. Μόλις η συνταγή τέλειωσε, πήρε το χαρτί το διπλώσε και το έδωσε στη Μαριάννα. «Η συνταγή είναι της μαμάς μου, το «μολύβι και χαρτί που γράφουν μόνα τους» είναι εφεύρεση του προ-προ-πάππου μου! Πήρε το μεγάλο βραβείο της Πορτοκαλίας γι' αυτό: 3000 παιδικά χαμόγελα. Είναι η μεγαλύτερη διάκριση που έχει πάρει ποτέ Πορτογάλος! Θα σου πω άλλη φορά ποιος και πότε είχε πάρει το βραβείο με τα 2900 παιδικά χαμόγελα... Τώρα όμως κοίτα κάτω! Άλλη μια εφεύρεση του προ-προ-πάππου μου! Η πιανογραφομηχανή. Πήρε το βραβείο της Ένωσης Συνθετοσυγγραφέων της Πορτοκαλίας, γι' αυτήν. Η αλήθεια είναι πως την ανακάλυψε για μια συγγραφέα που είχε αγαπήσει, αλλά εκείνη δεν τον ήθελε -την προ-προ-γιαγιά μου. Την γέμιζε δώρα και υποσχέσεις, αλλά αυτή έμενε άκαμπτη. Μέχρι που της έφτιαξε την πιανογραφομηχανή. Κι εκείνη κατάλαβε πως ποτέ άνθρωπος δεν θα την αγαπούσε τόσο. Έζησαν από τότε μαζί, αλλά δεν έγραψε ποτέ στην πιανογραφομηχανή. Του έλεγε πως δεν ήθελε να σκεφτεί ποτέ ότι τον παντρεύτηκε γιατί της έδωσε αυτή τη μαγική γραφομηχανή. Της αρκούσε που την έφτιαξε για εκείνη, δείχνοντάς της την αγάπη του...

...Η πιανογραφομηχανή έμεινε στο σαλόνι αχρησιμοποίητη -δείγμα της αγάπης τους. Η πρώτη που τόλμησε να την αγγίξει ήταν η Μαρία-Λουίζα Κορβαλιάν -η μητέρα μου και αγαπημένη συγγραφέας των παιδιών της Πορτοκαλίας. *Νάτη!*»

Η Μαριάννα κοίταξε κάτω και είδε μια γυναίκα με μακριά μαλλιά και ένα πορτοκαλοκίτρινο φόρεμα γεμάτο γράμματα. Γύρω της απλωμένα δεκάδες φλιτζάνια με τσάι και καφέ.

Η Ισαβέλλα, έβγαλε ένα απόκομμα περιοδικού και διάβασε:

«...Η συγγραφέας, είναι μια γυναίκα που έχει μέσα της λέξεις και ιστορίες. Όταν τη συναντήσαμε φορούσε λουλούδια για δαχτυλίδια και μπλε τακούνια. Όπως μας είπε, με αυτά πήγαινε στα σύννεφα όταν βαριόταν την Πορτοκαλία. Της αρέσει να πίνει ονειροκαφέδες με μια χρωματιστή φίλη της. Κάνουν συχνά η μια τα χατίρια της άλλης. «Βάλε μέσα το βιβλίο σου!», «Βάλε με σε μια ζωγραφιά σου!». Στα παραμύθια έμπαιναν παρέα! Έχει και μια πιανογραφομηχανή όπου καθώς γράφει, ακούει την μουσική των λέξεών της. Πρόκειται για τη γνωστή εφεύρεση του διάσημου παππού της Χουάν Ραμόν Λουίς Μπερτράν, για τον οποίο έχει γράψει το βιβλίο «Χουάν ο Πορτοκαλάδας...»

Η Ισαβέλλα σταμάτησε να διαβάξει και φώναξε προς τα κάτω:
«Μαμά, κοίτα τι έγραψαν στα Νέα της Πορτοκαλίας».

Η συγγραφέας γύρισε και η Ισαβέλλα της έστειλε το απόκομμα κάνοντας το σαίτα.

«Έχεις δουλειά; Να έρθουμε,»

«Ελάτε! Ελάτε! Περιμένω και τη Σολεδάδ. Θα ζωγραφίσουμε παρέα. Μα πώς τη λένε τη φίλη σου,»

«Η Μαριάννα, από την Ελλάδα», είπε η Ισαβέλλα...

«Ελλάδα, Ελλάδα, μαγική χώρα. Είχαμε πάει με τον μπαμπά σου πριν γεννηθείς... Στην πιο όμορφη σπηλιά που έχω δει ποτέ. Με όλα τα χρώματα... Γεια σου Μαριάννα. Θέλεις μια μανταρινάδα; Είχα φέρει τη μανταρινιά από ένα νησί από Χ, με τρία γράμματα...»

«Από τη Χίο», είπε η Μαριάννα. «Με τα πιο αρωματικά μανταρινία του κόσμου!»

Η Μαρία-Λουίζα, η συγγραφέας, πήγε στην άκρη του δωματίου -όπου πλέον είχαν προσγειωθεί- κι έκοψε μερικά μανταρίνια από τη μανταρινιά που άπλωνε τα κλαδιά της πάνω από την πιανογραφομηχανή... Ακούστηκε μια όμορφη μουσική.

«Το κουδούνι! Πάω ν' ανοιξω», είπε η Ισαβέλλα.

Σε λίγο γύρισε πίσω κρατώντας το χέρι μιας γυναίκας, που στο άλλο χέρι είχε ένα πανέρι, απ' όπου ξεπρόβαλαν καρότα, πινέλα, ένα μπουκάλι κόκκινο κρασί, πρασινάδες από διάφορες σαλάτες...

«Η Σολεδάδ», είπε η Ισαβέλλα. «Από εδώ η Μαριάννα από την Ελλάδα».

«Ελλάδα, Ελλάδα, τι θάλασσες, τι γαλάζιο, τι πράσινο, τι κάμποι με πορτοκαλιές, τι απίστευτο φως...»

Έβαλε το χέρι στην τσέπη κι έβγαλε μια τεράστια ζωγραφιά με δελφίνια...

«Κι άλλη εφεύρεση του προ-προ-πάππου μου: οι τσέπες που χωράνε ζωγραφιές, ψιθύρισε η Ισαβέλλα...»

Έτσι γράφονται τα ποιήματα στην Πορτοκαλία

Η Σολεδάδ έβγαλε από την τσέπη της μια ζωγραφιά και την άπλωσε μπροστά στην Ισαβέλλα και τη Μαριάννα.

«Εγώ και η Μαρία Λουίζα με τα μωρά μας. Καθόμασταν κάτω από κυταρίσσια που τα λύγιζε ο άνεμος, ανάμεσα στα πιο μυρωδάτα λουλούδια για να μαθαίνετε από μικρά τα όμορφα αρώματα», είπε γυρνώντας στην Ισαβέλλα.

«Και μιλούσατε και τραγουδούσατε...»

«Κι εσύ ερωτεύτηκες τον Φερνάντο, κι όπου σας πιάναμε, όπου σας βρίσκαμε φιλιόσασταν στο στόμα, κρυμμένοι πίσω από τις νεραντζιές!»

Η Ισαβέλλα κοκκίνισε ολόκληρη και τράβηξε τη Μαριάννα από το χέρι. Δεν πρόλαβε καλά-καλά ούτε να χαιρετήσει καθώς ανέβαιναν και πάλι ψηλά.

«Αμάν πια με αυτόν τον Φερνάντο!», είπε θυμωμένη η Ισαβέλλα και η Μαριάννα νόμιζε ότι είδε καπνούς να βγαίνουν από τα αυτιά της, καθώς πετούσαν με ταχύτητα πάνω από ένα ατέλειωτο χωράφι με τεράστιες πορτοκαλιές κολοκύθες.

«Ο κύριος Φερνάντο ήθελε να γνωρίσει τον κόσμο -μόνος του. Η Πορτοκαλία του έπεφτε βλέπεις μικρή. Ήθελε να δει πως ζουν οι άνθρωποι σε άλλα χρώματα. Λείπει μήνες τώρα. Κι έχει και το θράσος να μου στέλνει και κάρτες από τη Μελιτζανία (μας έπρηξε πια με την καταπληκτική της πρωτεύουσα το Λεμωβίδειο). Γράμματα από το Πρασινοστάν και την Τριφυλλία. Χαλιά από την Ασπρονησία, λουκούμια από τη Ζαχαρία... Εγώ δεν του απαντάω ποτέ! Κι όταν γυρίσει θα του τα δώσω όλα πίσω πακέτο. Δεν μας ήθελε μαζί ο κύριος Φερνάντο βλέπεις...»

Η Μαριάννα δεν χόρταινε να βλέπει το πανέμορφο πορτοκαλί τοπίο και να ακούει μαγεμένη για τις παράξενες χώρες που δεν είχε δει ποτέ σε κανέναν χάρτη.

Η Ισαβέλλα σιγά-σιγά ξεθύμαινε, μέχρι που σταμάτησε να μιλάει. Και τότε μια φωνή απλώθηκε στον κάμπο. Μια φωνή που σου έφερνε στο μυαλό κρυστάλλινα καμπανάκια, νερά που κυλάνε λαμπυρίζοντας στον ήλιο, τον ήχο του χιονιού που πέφτει απαλά, το άρωμα του μανταρινιού καθώς το ανοίγεις, ένα τρυφερό όσο και ξαφνικό χαμόγελο σε μια συννεφιασμένη μέρα...

Το αγαπημένο τραγούδι της μαμάς: «Στην πορτοκαλιά από κάτω, πλένει τα βαμβακερά»... Και τι παράξενο: αυτό το τραγούδι άρχισε να σχηματίζεται σε νότες στον αέρα, καθώς τώρα πετούσαν πάνω από ένα δάσος με καρτόδεντρα και πορτοκαλιές...

...και από κάτω μια πανέμορφη κοπέλα έπλενε πραγματικά τα βαμβακερά της και τραγουδούσε... Κρυμμένος πίσω από ένα καροτόδεντρο ένας νεαρός άντρας πετούσε κρατώντας μια απόχη στο χέρι και μαζεύοντας τις νότες στον αέρα.

«Είναι ο Εθνικός μας Ποιητής ο Ντιέγκο Σόλομον», είπε περήφανα η Ισαβέλλα. «Τριγυρίζει παντού, μαζεύει μουσικές και λόγια και τα κάνει στίχους».

Και να! Μόλις είχε φτιάξει ένα ποίημα που χαμογελαστός το απήγγελε στα δυο κορίτσια:

Έπλενες τα σεντόνια σου στην όχθη στο ποτάμι
Ντυμένη στα πορτοκαλιά, μурμουρίζες τραγούδι
Για χίλια -δυο αστέρια που στεγνώνουν σε σκοινί
Καθώς τα λεπτά σου δάχτυλα απλώναν το σεντόνι

«Πώς σας φαίνεται,»

«Χμ!» είπε σκεφτική η Ισαβέλλα, «θέλει λίγη δουλειά ακόμη, αλλά βρίσκεσαι σε καλό δρόμο».

Κι είχε πάρει ένα ύφος σοβαρό και περισπούδαστο λες και ήταν κανένας μεγάλος κριτικός βιβλίου. Μα είναι δυνατόν να μιλάει έτσι στον Εθνικό ποιητή της Πορτοκαλίας;

Ο Ντιέγκο Σόλομον έφυγε σκεφτικός και σιγομουρμούριζε:
««Απλώναν» ή «κρατούσαν» το σεντόνι; «Σεντόνι» ή «μαντίλι»; Θα το γράψω έτσι: «καθώς τα λεπτά σου δάχτυλα κρατούσαν το μαντίλι». Καλύτερο!»

Γύρισε στα κορίτσια και τα χαιρέτησε χαμογελώντας:
«Ευχαριστώ Ισαβέλλα!»

Η Μαριάννα είχε μείνει έκπληκτη. Έτσι γράφονταν εδώ τα ποιήματα;

Φθινόπωρο;

Όταν ο ποιητής Ντιέγκο Σόλομον απομακρύνθηκε αρκετά, η Ισαβέλλα της μίλησε για μία ακόμη εφεύρεση του προ-προ-πάππου της, δώρο για τον παππού του Ντιέγκο Σόλομον. Ο Πάμπλο Σόλομον ήταν μεγάλος συγγραφέας της Πορτογαλίας. Χρησιμοποιούσε τόσα πολλά ψευδώνυμα που κανείς ακόμη δεν γνωρίζει πόσα ακριβώς βιβλία έγραψε. Η έμπνευσή του ήταν ατέλειωτη και καθώς έζησε και σχεδόν ενάμιση αιώνα γράφοντας ασταμάτητα, λένε πως αν μπορούσε κανείς να μαζέψει όλα τα γραπτά του θα έφτιαχνε μια σκάλα που θα τον οδηγούσε στ' αστέρια!

«Με την εφεύρεση του προ-προ-παππού μου, ο Πάμπλο όπου πήγαινε έσπερνε στο χώμα κεφαλαία και μικρά γράμματα, κι έτσι φύτερωναν βιβλιολούλουδα, χρωματιστά, που έδωχναν τα σύννεφα και τις βροχές. Από όποιο χωριό της Πορτοκαλίας κι αν περνούσε, είχε λιακάδα, ουρανό γαλάζιο και παχουλά κάτασπρα συννεφάκια....

Ακόμη και σήμερα που δεν είναι πια κοντά μας, γύρω από το μνημείο που του έχουν φτιάξει με ένα τεράστιο πορτοκαλί, φυτρώνουν κάθε Άνοιξη βιβλία με καινούργιες ιστορίες που τελειώνουν πάντα το φθινόπωρο. Μπορείς να τις διαβάσεις μόνο εκεί. Αν κόψεις ένα λουλουδοβιβλίο μαραίνεται αμέσως και η ιστορία χάνεται για πάντα. Όπως καταλαβαίνεις χιλιάδες άνθρωποι το επισκέπτονται Άνοιξη και Καλοκαίρι... Την άλλη φορά που θα έρθεις...»

«Την άλλη φορά,»

«Τώρα τα φύλλα γίνονται πορτοκαλί και καφετιά, φυσάει ο άνεμος που σε καλεί να γυρίσεις πίσω στο δικό σου ταξίδι. Να έχεις όμως πάντα στην καρδιά σου την Πορτοκαλία...»

Η Μαριάννα είδε την Ισαβέλλα να φεύγει ξαφνικά, απογοητευμένη... Ευτυχώς επάνω που πήγαιναν τα μάτια της να πάρουν το χρώμα του συννεφιασμένου ουρανού, η Ισαβέλλα με μια περίτεχνη στροφή, γύρισε πίσω, την αγκάλιασε σφιχτά στο αέρα και της ψιθύρισε:

«Κι εμείς θα σε έχουμε στην καρδιά μας. Κάθε φορά που θα τρως ένα πορτοκάλι, η σκέψη σου θα πετάει σ' εμένα. Κι αν θελήσεις να ξανάρθεις, στύψε ένα μανταρίνι και πες τις μαγικές λέξεις

«Πορτοκάλι-μανταρίνι κι ένας ώριμος λωτός»

τρεις φορές και χτύπα παλαμάκια...»

Πορτοκαλιά φύλλα και μουσικές άρχισαν σαν δίνη να τη στροβιλίζουν. Στο στόμα της μια γεύση μανταρινάδας... Ζάηη... Τα μάτια της κλείνουν...

Τα μάτια της ανοίγουν καθώς ακούει την απαλή φωνή της μητέρας της:
«Φτάνουμε... Κοίτα κάτω!»

Η Μαριάννα τα είχε χαμένα. Πού βρισκόταν; Κοίταξε κάτω μια όμορφη πόλη με ποτάμι... Μα καμία σχέση με την Πορτοκαλία...

«Μια καραμέλα,»

Η αεροσυνοδός, η Λουτσία, της χαμογέλασε και της έκλεισε το μάτι.

«Είναι από τις αγαπημένες της φίλης μου της ...Ισαβέλλας! Πορτοκάλι και μανταρίνι...»

Η Μαριάννα πήρε μια καραμέλα. Καθώς η γεύση απλωνόταν στο στόμα της άρχισε να συνέρχεται.

«Διάβασε τι γράφει το χαρτάκι της καραμέλας», είπε η Λουτσία

Άνοιξε και έκπληκτη διάβασε τους (διορθωμένους) στίχους του Ντιέγκο Σόλομον:

Έπλενες τα σεντόνια σου στην όχθη στο ποτάμι
Ντυμένη στα πορτοκαλιά, μουρμούριζες τραγούδι
Για χίλια-δυο αστέρια που στεγνώνουν σε σκοινί
καθώς τα λεπτά σου δάχτυλα κρατούσαν το μαντίλι

*«Να περάσεις καλά της είπε η Λουτσία, θα δεις ότι κι εδώ είναι πολύ όμορφα,
όπως στην Πορτοκαλιά...»*

Το αεροπλάνο ακούμπησε στο έδαφος. Λίγη ώρα αργότερα, μαζί με τους γονείς της, βρέθηκαν μπροστά στο πορτοκαλί αυτοκίνητο των ονείρων της. Ο μπαμπάς είχε φροντίσει να το νοικιάσει και να της κάνει έκπληξη. Τις επόμενες μέρες θα ανακάλυπτε πως δεν χρειάζεται να πετάς για να ζήσεις ένα όμορφο και μαγικό ταξίδι και να φτάσεις στην άκρη του κόσμου...

Θα ξαναπήγαινε κάποτε στην Πορτοκαλία και θα ζούσε απίστευτες περιπέτειες. Όμως αυτή είναι μια άλλη ιστορία. Η δική μας τέλειωσε εδώ!

Ο **Κώστας Στοφόρος** σπούδασε οικονομικά και κινηματογράφο, δούλεψε μια εικοσαετία στην τηλεόραση, περνώντας από όλα τα μεγάλα κανάλια, μέχρι που εξαντλήθηκαν τα όρια αν(τ)ρχής του.

Εργάστηκε τρία χρόνια στο Ινστιτούτο Διαρκούς Εκπαίδευσης Ενηλίκων, ενώ τώρα συνεργάζεται με το Κέντρο Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου (Ίδρυμα Τσότσου).

Έχει γυρίσει μια σειρά ντοκιμαντέρ με ταξίδια στην Ελλάδα και εξακολουθεί να γράφει σε περιοδικά και εφημερίδες.

Παρόλα αυτά απέκτησε μέσα σε αυτά τα χρόνια και τρία παιδιά!

Έχει γράψει κάμποσα βιβλία, πολύ διαφορετικά μεταξύ τους. Μια νουβέλα, δυο συλλογές διηγημάτων, ένα ιστορικό βιβλίο, ένα λεικώμα, ένα παραμύθι, τέσσερα βιβλία για γονείς.

Χωρίς να το πιστεύει, έβαλε στο χαρτί (ή μάλλον στον υπολογιστή) τέσσερα χρωματιστά παραμύθια (Κόκκινο, Κίτρινο, Πορτοκαλί και Λευκό) με έμπνευση τις ζωγραφιές της **Στεφανίας Βελδεμίρη**. Χιλιάδες άνθρωποι τα διάβασαν αυτά τα δυο χρόνια που κυκλοφορούν ελεύθερα στο διαδίκτυο.

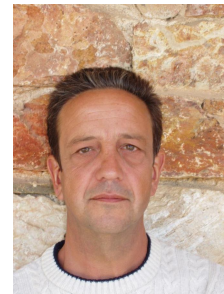
Το φθινόπωρο του 2011 έφτιαξαν την «**Παραμυθοκουζίνα**» κι από τότε έχουν ταξιδέψει σε όλη την Ελλάδα φτιάχνοντας παραμύθια με τα παιδιά. Ό,τι και να γινόταν, κάθε Σάββατο μεσημέρι μαγειρεύανε τα παραμύθια τους στο χώρο «**Τέχνης Βήματα**».

Τον Δεκέμβριο της ίδιας χρονιάς δημιούργησαν τη «**Μαγική Τράπουλα**» που τους βοήθησε να φτιάχνουν ακόμη καλύτερες ιστορίες.

Καθώς οι μεγάλοι άρχισαν να ζηλεύουν, τους έφτιαξαν ένα **Ημερολόγιο** με 15 μήνες και 15 σύντομα παραμύθια με τη συνεργασία του περιοδικού «**Εξώστης**».

Συχνά έχει μιλήσει και συζητήσει με γονείς για θέματα που αφορούν στην ανατροφή και τη διατροφή των παιδιών.

Από φέτος το φθινόπωρο συνδυάζοντας... «δουλειά» και διασκέδαση (!), διδάσκει δημιουργική γραφή σε παιδιά και ενηλίκους αλλά φτιάχνει και παραμύθια παίζοντας θέατρο και κουκλοθέατρο, μαγειρεύοντας μαζί με τα παιδιά.

Η **Στεφάνια Βελδεμίρη** είναι συντηρήτρια Αρχαιολογικών Ευρημάτων και Έργων Τέχνης, και συνεργάζεται με μουσεία της χώρας μας (Αρχαιολογικό Μουσείο Θεσσαλονίκης, Βυζαντινό Μουσείο Θεσσαλονίκης, Αρχαιολογικό Ινστιτούτο, Μουσείο Φυσικής Ιστορίας Ηρακλείου, Μουσείο Φυσικής Ιστορίας Απολιθωμένου Δάσους Λέσβου) και του εξωτερικού (University of Missouri-St. Louis, Smithsonian Institution, American Museum of National History), τόσο για τη συντήρηση αρχαιολογικών ευρημάτων και έργων τέχνης, όσο και για την κατασκευή εκμαγείων και αντιγράφων

απολιθωμάτων καθώς και αντικειμένων τέχνης προς έκθεση σε αυτά. Επίσης, εργάζεται ως συντηρήτρια *in situ*, κατά τις ανασκαφικές περιόδους αλλά και τις περιόδους μελέτης στο πρόγραμμα του University of Missouri-St. Louis, Iklima project, στην προϊστορική ανασκαφή στην Ίκλαινα.

Από τότε που έγινε μητέρα, δηλαδή από το 2002, την αγάπη της για τα αντικείμενα τέχνης και καθημερινής χρήσης όλων των εποχών, θέλησε να βρει έναν απλό και παιχνιδιάρικο τρόπο ώστε να εμψυχθεί στα παιδιά. Έτσι άρχισε να εργάζεται ως εικαστικός σε ολοήμερα δημοτικά σχολεία και να διδάσκει στα παιδιά την Ιστορία της Τέχνης μέσα από διαδραστικές δραστηριότητες, παιχνίδι, βιωματικές ασκήσεις, οπτικοακουστικά ερεθίσματα και κυρίως χαμόγελο και χαρούμενο μα πειθαρχημένο κλίμα.

Τα τελευταία χρόνια ασχολείται με την εικονογράφηση παιδικών παραμυθιών και τη ζωγραφική και έχει στο ενεργητικό της 5 ατομικές εκθέσεις ζωγραφικής όπου τις εικόνες συνόδευαν παραμύθια που έγραψε ο Κώστας Στοφόρος, ενώ τα παιδιά είχαν ενεργό ρόλο στη δράση και εξέλιξη της ιστορίας.

Στο ατελιέ της, συχνά φιλοξενεί μικρά παιδιά, όπου ανάλογα με τη διάθεσή τους παίζουν μαθαίνοντας μέσα από την τέχνη.

Αγαπάει την επαφή με τον κόσμο των παιδιών και νιώθει ευτυχισμένη όταν της επιτρέπουν να μπει σε αυτόν. Έτσι νιώθει μετά από τα μαθήματα, ως εικαστικός: χαρούμενη.

Συγγραφικό έργο του Κώστα Στοφόρου

2013

«Το σπαρματσέτο-ένα άγνωστο παραμύθι του Χανς Κρίστιαν Άντερσεν», μετάφραση μαζί με τη Χριστίνα Μαρκουλάκη /εισαγωγή-εικονογράφηση: Στεφανία Βελδεμίρη (Openbook)
«Του νεκρού αδερφού-41 Γράμματα από το μέτωπο του Εμφυλίου»

2012

Συμμετοχή στο συλλογικό τόμο «Γονέας του 21ου αιώνα-Διλήμματα και προοπτικές» των Εκπαιδευτηρίων Δούκα
«Ημερολόγιο για να θυμάσαι ή να ξεχνάς». Δεκαπέντε μικρά παραμύθια για μεγάλους συνοδεύουν τους πίνακες της Στεφανίας Βελδεμίρη (έκδοση του περιοδικού «Εξώστης»)

2011

Η «Μαγική Τράπουλα των Παραμυθιών». Μια σειρά από 21 κάρτες για να φτιάχνει κανείς τα δικά του παραμύθια. Σε συνεργασία με τη ζωγράφο Στεφανία Βελδεμίρη
Συγγραφή του Πράσινου Παραμυθιού, που αποτελεί το μέρος ενός project για τη διδασκαλία της σωστής διατροφής σε παιδιά.

2010-2011

Συγγραφή τεσσάρων παραμυθιών (Κόκκινο-Κίτρινο-Πορτοκαλί-Λευκό) σε συνεργασία με τη ζωγράφο Στεφανία Βελδεμίρη. Τα παραμύθια κυκλοφορούν ελεύθερα στο Διαδίκτυο

2010

Βιβλίο για τη διατροφή των παιδιών με τον τίτλο «20 σεφ, 11 μαμάδες κι εγώ! 111 συνταγές και ιδέες διατροφής για παιδιά» από τις εκδόσεις Κριτική

2009

Κυκλοφορεί το τρίτο μέρος του «Ημερολόγιου ενός πατέρα»: «Μπαμπά τι είναι το σεξ; ... και άλλες ιστορίες οικογενειακής τρέλας» από τις εκδόσεις Κριτική

2008

Έκδοση των βιβλίων για γονείς «Το Ημερολόγιο ενός πατέρα (1)/ Γονείς για πρώτη φορά-Ετοιμαστείτε για τη μεγάλη αλλαγή» και «Το ημερολόγιο ενός πατέρα (2)/ Από τα πρώτα βήματα μέχρι και το σχολείο» από τις εκδόσεις Κριτική

1998

Έκδοση του λευκώματος «Ίμβρος», από τις εκδόσεις Καστανιώτη

1997 (Πρωτοχρονιά)

Συγγραφή του παραμυθιού «Η Φιφή και ο Πίπης ή πώς το πράσινο γύρισε στην πόλη» για λογαριασμό του ΥΠΕΧΩΔΕ και της Επιχείρησης Διαφημίσεων και Τουρισμού του Δήμου Αθηναίων

1989

Έκδοση του μυθιστορήματος «Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα νησί» από τις εκδόσεις Λωτός

1986

Έκδοση της συλλογής διηγημάτων «Κυνηγότοποι», από τις εκδόσεις Αίολος

1984

Έκδοση της συλλογής διηγημάτων «Μια εύθραυστη εποχή»

Η ιδέα για τις Εκδόσεις Σαΐτα ζητήθηκε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα νέων συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαΐτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της αγάπης για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της δημιουργικότητας,
ο ζέφυρος της καινοτομίας,
ο σιρόκος της φαντασίας,
ο λεβάντες της επιμονής,
ο γραίγος του οράματος,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Η Μαριάννα λατρεύει το πορτοκαλί και με ένα μαγικό τρόπο καταφέρνει να φτάσει στην Πορτοκαλία. Μια παράξενη χώρα όπου τα πιάνια γράφουν παραμύθια, τα σπίτια δεν έχουν στέγες και μπορείς να πιεις όση πορτοκαλάδα θέλεις. Θα κάνει μια καινούργια φίλη και θα ξεναγηθεί πάνω από τη χώρα... πετώντας!

Ένα παραμύθι για το Φθινόπωρο.

Το τρίτο μιας σειράς παραμυθιών:

Κόκκινο για την Άνοιξη
Κίτρινο για το Καλοκαίρι
Λευκό για το Χειμώνα

ISBN: 978-618-5040-11-6